

## ผนวก ง

ตัวอย่างผลงานการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ (Integrated Marketing Communication) ของแผนกประชาสัมพันธ์และการตลาด: กรณีศึกษา ภาพยนตร์เรื่อง Final Score 365 วันตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์

### 1. บทแนะนำและบทวิจารณ์ภาพยนตร์ในสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์

ประเภทของสื่อ: สื่อสิ่งพิมพ์  
หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ฟลิกส์ ปีที่ 4 ฉบับที่ 175  
ช่วงเวลาในการนำเสนอ: วันที่ 2 - 8 กุมภาพันธ์ 2550 หน้า 32  
(ช่วงเวลาที่ยกมาในภาพยนตร์เข้าฉายในสัปดาห์ที่ 1)

FINAL SCORE 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ (2550) amazing race:ประเทศไทย

โดย ประวิทย์ แต่งอักษร

ในบรรดาความรู้สึกอันหลากหลายที่ประดังประเดเข้ามาในหัวคิดคำนึงทั้งในระหว่างและภายหลังจากที่ผมได้ดูหนังเรื่อง “Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์” ผลงานแห่งความเพียรพยายามของ คุณไศรยา นาคะสุวรรณ และทีมงานของเธอหนึ่งในนั้นก็คือ ความนึกคิดที่ว่า ตัวผม “โคตรโชคดี” (ต้องขออภัยที่ใช้ศัพท์แสงในทางวิชาการ) ที่ผ่านมาในช่วงเวลาแห่งความน่าอัศจรรย์และตึงเครียดของการเอนทรานซ์มาได้โดยไม่ต้องเดินออกจากสนามแข่งขันอย่างคนที่พบกับความพ่ายแพ้

ฉากที่ทั้งหลอกหลอนและทั้งเขย่าสั่นประสาทผมมากที่สุดฉากหนึ่งของหนังได้แก่ฉากการสอบอะไรสักอย่างที่มีภาพขนาดไกลเผยให้เห็นจำนวนของนักเรียนที่ไม่น่าจะน้อยกว่า 7-8 พันคน (บางกระแสนอกว่าเป็นหมื่นคน) นั่งเรียงรายอยู่ในห้องโถงขนาดมหึมา ผมไม่อาจรู้ได้ว่าคนที่ต้องเผชิญกับการสอบครั้งที่มีความหมายระดับตัดสินอนาคตของตัวเองจะรู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเองเพียงใดกับการจัดการแข่งขันใจสภาพแออัดยัดทะนานเช่นนั้น แต่ผมเชื่อว่าจำนวนไม่น้อยคงจะต้องอยู่ในภาวะกดดันอย่างสุด ๆ แน่แน่นอน

คำถามก็คือ มันมีความจำเป็นแค่ไหนที่เด็กหนุ่มสาววัยแค่เพียงสิบเจ็ดสิบแปดปีจะต้องแบกรับกับความบีบคั้นจากการแข่งขันที่ไม่เพียงแค่เลือกเฟ้นแต่เฉพาะคนที่ได้รับชัยชนะและละทิ้งคนพ่ายแพ้อย่างไม่ไยดี หากยังเป็นการแข่งขันที่ต้องอาศัยการตระเตรียมยาวนาน

พูดง่าย ๆ ก็คือ มันไม่ได้เป็นแค่การอ่านหนังสือก่อนสอบเพียงไม่กี่วัน แต่สำหรับคนที่หวังว่าอนาคตของตัวเองจะต้องทอดไปข้างหน้าอีกยาวไกล พวกเขาต้องวางแผนล่วงหน้าเป็นปี ๆ อีกทั้งการเรียนหนังสือในห้องเรียนปกติก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเพียงพอ และผมอยากจะเชื่อว่า ร้อยทั้งร้อยของคนที่ยังเฝ้าทีติดลั้วแล้วสร้างโอกาสเพิ่มเติมให้กับตัวเองด้วยการเรียนพิเศษอย่างบ้าคลั่งและเอาเป็นเอาตาย

มองอย่างนี้แล้ว การคิดเพียงแค่ว่าตัวเองโชคดีที่ผ่านมาช่วงเวลาแห่งการบูชาญัตตกรรมนั้นมาได้ ออกจะเป็นการคิดที่เอาตัวรอดเกินไป และบางที คนที่เกี่ยวข้องหรือผู้บริหารทางการศึกษา อาจจะต้องมานั่งทบทวนถึงระบบการสอบแข่งขันเพื่อช่วงชิงเก้าอี้ว่างในรั้วมหาวิทยาลัยที่มีนทะเล้ง ๆ นี้ อย่างรอบคอบและถี่ถ้วนอีกสักที

ครับ ต้องยอมรับว่า หนังสือ Final Score ทำให้ความคิดของผมเตลิดเปิดเปิงไปได้ไกลถึงเพียงนั้นจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เนื้อหาหลักของหนังสือไม่ได้มุ่งตั้งคำถามถึงความไม่ปกติของระบบการศึกษาหรือระบบการสอบแข่งขันในระดับอุดมศึกษาของบ้านเราโดยตรง และอย่างที่หลาย ๆ คนคงจะทราบ ๆ กันดีแล้วว่า ทักเน้นหนักที่เรื่องของเด็กหนุ่มจากรั้วมัธยมศึกษาสี่คนในช่วงขวบปีสุดท้าย ก่อนที่พวกเขาจะต้องสอบเพื่อเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย

ประการสำคัญ เรื่องทั้งหมดที่ปรากฏบนจอไม่ได้เป็นการผูกเรื่องขึ้นจากจินตนาการของคนทำ แต่เป็นการติดตามบันทึกชีวิตของพวกเขาตามความเป็นจริงโดยที่ “ไม่มีบท ไม่มีสคริปต์ ไม่มีใครรู้ผลลัพธ์สุดท้าย” ดังที่ถูกระบุไว้ในหนังสือโฆษณา ซึ่งถ้าหากจะแจกแจกกันแล้ว มันก็คือรูปแบบหนึ่งของหนังสือคดีนั้นเอง แต่สมมติว่าใครก็ตามที่อาจจะมีโอกาสที่อ่านหนังสือประเภทนี้จะต้องบอกเล่าเรื่องราวที่เคร่งขรึมจริงจัง แห่งแฉ่งและปราศจากชีวิตชีวา คงจะต้องสังคายนาความคิดดังกล่าวอย่างใหญ่โต เพราะนี่คือหนังสือที่นอกจากจะดำเนินเรื่องอย่างสนุกสนาน และชวนให้ติดตามไม่ได้แตกต่างไปจากหนังแนวบันเทิงคดีทั่ว ๆ ไปแล้ว มันยังเต็มไปด้วยแง่มุมที่สามารถดึงอารมณ์ร่วมของผู้ชมได้อย่างมีพลัง

อันที่จริง หลาย ๆ ช่วงหลาย ๆ ตอนของหนังทำได้เหนือกว่าหนังสือเป็นการผูกเรื่องขึ้นไม่ว่าของไทยหรือเทศอย่างชนิดที่ไม่อาจเทียบเคียงได้เลย อย่างเช่นตอนหนึ่งที่กระทบความรู้สึกของผมอย่างรุนแรง และเชื่อว่าคงจะก่อให้เกิดผลลัพธ์แบบเดียวกันกับอีกหลาย ๆ คนก็คือตอนที่ตัวละครที่ชื่อ กิตติพงศ์ วิจิตรจรัสสกุล เด็กหนุ่มรูปร่างฟุ้งเฟ้อของน้ำหนัก 112.5 กิโลกรัมที่เพื่อน ๆ ตั้งฉายาให้ว่า “บิกโซว์” ต้องลุ้นระทึกกับผลการสอบครั้งหนึ่งทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ ปรากฏว่าในทันทีที่ชายหนุ่มได้เห็นตัวเลขคะแนนของตัวเอง สีหน้าของเขาก็ทั้งเจ็อนและถอดสีหน้าลงไปถนัดตา

ดูเหมือนเขาจะขอให้ “พี่ ๆ ทีมงาน” ยุติการบันทึกภาพทันทีที่เห็นว่าเขาคงต้องการช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัว ช่วงเวลาที่ได้อยู่ตามลำพังเพียงคนเดียว และเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีภาพของเขา

หลังจากนี้หลุดออกไป หนุ่มน้อยก็พาตัวเองเข้าไปหลบในอีกห้อง ความน่าติดตามของฉากนี้ควร จะสิ้นสุดลงไปแล้ว ถ้าหากผู้ชมไม่ได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นของหนุ่มน้อยที่ตั้งลอดออกมา

ต้องชื่นชมรสนิยมของคุณไสรยา และทีมงาน โดยเฉพาะตากล้อง (คุณอนุรักษ์ คงคา) ที่ไม่เคียดใจที่จะเข้าไปบันทึกภาพใด ๆ ของบิกโซว์ และคงปล่อยให้เสียงที่เราได้ยินอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างในตัวเอง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันเป็นฉากที่สะเทือนอารมณ์ที่สุดฉากหนึ่งของหนัง (ทั้ง ๆ ที่ผู้ชม ไม่ได้เห็นภาพอะไรเลย)

และมันสามารถเข้าใจได้ไม่ยากเย็นว่า หนุ่มน้อยไม่ได้ร้องไห้เพราะตัวเองทำข้อสอบไม่ได้เพียงลำพัง แต่มันเหมือนกับเขาได้ทำให้ญาติสนิทมิตรสหายที่อยากจะทำให้เขาได้เรียนในสถาบัน การศึกษาที่มีชื่อเสียงพบกับความผิดหวัง (ฉากหนึ่งที่อยู่ก่อนหน้า พี่สาวบิกโซว์ที่เพิ่งได้ปริญญาถึง กับหันมาอกกับกล้องเป็นนัยของการกระตุ้นน้องชายตัวเองไปในตัวว่า เธอหวังว่าปีนี้เขาจะเอ็นติด “ไม่จุฬาฯ ก็ธรรมศาสตร์”) และนั่นทำให้เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่ทำงานน้ำตามันจะพังครืนหลังจากที่ พบว่า โลกของความเป็นจริงกับสิ่งที่วาดฝันไว้ไม่ได้เป็นสมการที่แน่นอนตายตัวเหมือนกับโจทย์ คณิตศาสตร์ที่เขาคุ้นเคย

อีกฉากหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกที่เป็นบวกกว่านั้นได้แก่ตอนที่เพื่อน ๆ ที่ประกอบไปด้วย เปอร์ หรือสุวิกรม อัมระนันท์, บีท - สราวุฒิ ปัญญาธิระ, ลุง - วรภัทร จิตต์แก้ว และอีกสามสี่คน ชักชวนกันขึ้นรถไฟเพื่อไปเที่ยวทะเล และในช่วงคำคืนทั้งหมดพากันมาจับกลุ่มรอบกองไฟ พูดคุย กันด้วยเรื่องสัพเพเหระ ก่อนที่จะมาลงเอยด้วยหัวข้อที่ไม่มีใครในกลุ่มนั้นรู้จริงหรือมองเห็นอย่าง ถนัดถนี้สักคนเดียว และนั่นก็คือเรื่องอนาคตที่ดูเหมือนจะขมขมัวและอีกครีမ်พอ ๆ กับสภาพ บรรยากาศรอบ ๆ ตัวพวกเขานั่นเอง

แต่ท่ามกลางความเค็งคว้าง ไม่นั่นไม่นาน ผู้ชมกลับสามารถสัมผัสได้ถึงมิตรภาพที่ ออบอุ้มและแน่นแฟ้นระหว่างกันและในหัวเวลาที่พวกเขายังไม่รู้ว่าจะมีฟ้าพินอุบสรรคขวากหนามใน ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตนี้ให้ได้ในสภาพไหนอย่างไร ความเป็นเพื่อนกลายเป็นหนึ่งในไม่กี่อย่าง ที่ทำให้เราเชื่อว่า มันจะยังคงดำรงอยู่อย่างไม่เปลี่ยนแปลง

ผมสามารถจะสาธยายความประทับใจเกี่ยวกับหนังเรื่องนี้ได้หลายต่อหลายช่วงทีเดียว อาทิ ฉากวันสุดท้ายของการเรียนในระดับมัธยมที่บรรดานักเรียนทั้งหลายยังคงยึดถือขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ไม่ได้แตกต่างไปจากเมื่อครั้งที่ผมยังอยู่ในวัยเดียวกับพวกเขา หรือความสัมพันธ์ใน ระดับไม่เปื้อนไม่มาระหว่างหนุ่มเปอร์กับคุณแม่ที่แทบจะไม่มีช่วงไหนที่ผู้ชมได้เห็นว่าทั้งสองคนนี้มอง เห็นอะไรไปในทางเดียวกันนั้น (ทว่าผู้ชมก็ไม่มีข้อกังขาว่า แม่ลูกคู่นี้สนิทสนมกันเพียงใด) แต่ทั้งหมด นั้นก็เกือบจะเป็นเรื่องป่วยการ เพราะมันก็ไม่ได้ช่วยขยายความใด ๆ มากไปกว่าที่ผมได้พยายาม จะบอกมาตั้งแต่ต้นว่านี่คือหนังที่ถ่ายทอดชีวิตของวัยรุ่นได้อย่างจับใจที่สุดในรอบหลาย ๆ ปี



The film also depicts Per's classmates, including Big Show, a shy, overweight boy, who feels the pinch at home when his siblings do well in engineering. His family hopes that he will follow in their shoes but his grades aren't high enough.

Then there's Boat, an avid collector of fish who dreams of studying at the Fisheries Faculty but opts for accounting to please his father, and Lung, a happy-go-lucky youngster who isn't serious about his exam and appears untroubled when he gets a bad grade.

And while the documentary covers the confusion, expectations and depression that every student faces in the run-up to the dreaded entrance exams, it fails to extract much in the way of opinions from the youngsters, focusing instead on their overall situation and ending when Per enters university.

"We have more footage, but decided to delete it from the final version because it changes the direction of the story.

"Our decision also has to do with the company's marketing model. The studio didn't want the film to be too controversial," explains rookie director Soraya Nakhasuwan.

GTH's Jira Malikool came up with the idea of making a film about high-school students several years back.

"I was happy when I was in Mattayom 6. It's a great time but suddenly you're 17 and you have responsibilities," he says. "That's when you come to realise that the people around you expect you to pass that exam and go on to study at a good university.

"The entrance exam is too much of a harsh reality to turn into a romantic film," he explains.

Jira chose Soraya after being impressed with her work as an assistant director on his film "Maha Lai Muang Rae" ("The Tin Mine").

"She's very tough and has a special character. You feel you can trust her with your secrets."

Jira and Soraya started casting around for subjects at tutor schools in the Siam Square area in February 2005. They looked for youngsters with enough strength of character to survive being followed around by a camera team for a whole year.

From 100 potential candidates, they narrowed the search to 10 finalists and followed each for a day, interviewing them about their personal lives, family and their aspirations.

“I didn’t want a student with particularly good grades or a kid who was always skipping school,” says the director.

They finally settled on Suwikrom, whose nickname Per is short for Perfect.

“He’s an interesting boy. He’s smart too, and also has some inner conflicts.”

Although Per wasn’t afraid of the camera, he was depressed about his studies.

“I was really worried I wouldn’t pass the exam. It would be have been humiliating to let everyone see my failure on screen,” says the young man, who is now attending university.

Viewers will be impressed with Per’s relationship with his mother.

While they argue frequently during the 120 - minutes of the documentary, there is plenty of love and laughter.

“He looks like a rebel, but he respects his mum. They may disagree about everything, but they care for each other,” says the director.

It was a tough year for the five - person crew who would head to Per’s home in the early morning, then try and be invisible while remaining alert to whatever might happen next.

“It was boring because their lives are so simple. But it was important to be vigilant. In a documentary, you can’t say cut and shoot again,” says the director.

“But a simple life is good. That final year of high school is crucial. It’s a time of self - discovery. There’s pressure from every direction, as kids try to meet their parents’ expectations and work out what they want for their future.”

Soraya brushes away concerns that moviegoers may find “Final Score” light viewing compared to successful TV documentaries like “Khon Khon Khon” and “Lum Dum” (“Black Hole”).

“People only understand the limited meaning of a documentary. Many of today’s documentaries no longer stick to the facts. They are turned into a mocumentaries or docu-dramas,” says Soraya.

The movie doesn’t attempt to interview the kids but uses music to keep the tone light.

“Filmmakers often use interviews to manipulate attitudes. Questions are asked from the filmmaker’s point of view so the answers can’t be unconditional. That’s why I prefer not to use that technique,” says Soraya.

She also denies that any of the shots in the film are posed.

“It’s the way we worked. Every day we planned and guessed what they would do next. We were always a step ahead of our subjects and that helped us catch the important moments,” she says.

“Final Score” opens on February 1 at cinemas nationwide.

Parinyaporn Pajee The Nation

ประเภทของสื่อ: **สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์**  
**หนังสือพิมพ์ผู้จัดการและเว็บไซต์ในเครือผู้จัดการ**  
<http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewsID=9500000018368>  
 ช่วงเวลาในการนำเสนอ: 14 กุมภาพันธ์ 2550  
 (ระหว่างภาพยนตร์เข้าฉายในสัปดาห์ที่ 2)

### Dreamgirls + Final Score : ระหว่างทางฝัน/ธิปนนท์

โดย ธิปนนท์ เพ็ชรศรี

14 กุมภาพันธ์ 2550 16:23 น.

...

Final Score 365 - ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ โดยจีทีเอช เป็นหนังที่พูดถึงเรื่องความฝันเหมือนกัน แต่สิ่งที่น่าพูดถึงยิ่งกว่าคือ นี่เป็นหนังสือสารคดีที่ออกฉายในโรงด้วยธรรมเนียมปฏิบัติเดียวกันกับหนังทั่วไป นับว่าเป็นความกล้าหาญที่สมควรยกย่อง เมื่อพิจารณาข้อที่ว่า หนังสือสารคดีนำดีเรื่องก่อนที่เป็นแบบนี้ (เสื่อร้องไห้ โดย สันติ แต่พานิช) ออกฉายและต้องจำใจม้วนเสื่อกลับบ้าน

ไปในเวลาอันรวดเร็วอย่างน่าเสียดาย นอกเหนือจากนั้น นี่เป็นหนังสือที่ดูสนุกมากในรอบหลาย ๆ ปีมานี้ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นหนังสือสารคดี

ไสรยา นาคะสุวรรณ - ผู้กำกับและทีมงาน ใช้เวลากว่าปี เพื่อตามติดชีวิตเด็ก ม.ปลาย จำนวน 4 คน คือ เปอร์, บิ๊กโซว์, โป๊ท และ ลุง รอคอยสมมติฐานและผลลัพธ์ในการสอบเอ็นทรานซ์ ซึ่งบังเอิญว่าเป็นปีที่วุ่นวายและน่าเวียนหัวที่สุดในประวัติศาสตร์การศึกษาไทย

เด็กหนุ่มทั้ง 4 มีความฝันแตกต่างกันออกไป เปอร์อยากเรียนวิศวกรรมโยธา, บิ๊กโซว์ก็ วิศวกรรม, โป๊ท อยากเรียนประมง แต่ที่บ้านอยากให้เรียนบริหารหรือบัญชีมากกว่า ส่วนลุงนั้น อยากเรียนแพทย์ แต่ก็อย่างที่เขาบอกกับเพื่อน ๆ ไว้ในหนังสือว่า “แต่อันดับแรก กูต้องจบ ม.6 ให้ได้ก่อน”

แน่นอน อุปสรรคสำคัญของเด็กกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้หลัก ๆ แล้วคือ ความสามารถส่วนตัวในการประมือกับข้อสอบนั้น ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่เป็นต่อ (และเข้าข่ายเป็นรองอย่างเห็นได้ชัด) ลำพังการพิตร่างกายให้พร้อมกับวันดีเดย์ก็ดูจะสาหัสพออยู่แล้ว แต่ที่เสียดายไม่ได้โดยเด็ดขาดก็คือ เด็ก ๆ จำต้องแบกรับความคาดหวังของครอบครัวไว้ด้วย พี่สาวของบิ๊กโซว์บอกว่า “หวังว่าเขาจะเอ็นท์ติด ไม่จุฬาฯ ก็ธรรมศาสตร์” พ่อของโป๊ทให้ความเห็นอย่างกลาง ๆ ว่า เรียนบริหารจบออกมา มีหนทางให้เลือกทำงานได้มากกว่า ฯลฯ

บวกกับภาพของสนามสอบแข่งขันเต็มไปด้วยนักเรียนนับหมื่น หรือฉากในห้องเรียนพิเศษที่มีนักเรียนนับร้อยต้องทนนั่งจกดแลกเซอร์จากจอโทรทัศน์ มันทำให้ผม ซึ่งนั่ง ๆ ดูไปแล้วก็เกิดคำถามขึ้นมาว่า เด็กควรจะต้องมารับกับอะไรแบบนี้หรือ? แล้วต้นตอของปัญหานี้มันอยู่ตรงไหน กันแน่? ระบบ? หรือว่าทัศนคติ?

น่าเสียดายที่ Final Score ไม่ได้พยายามพาตัวเองเข้าไปเฉียดใกล้ประเด็นที่น่าถกเถียงเหล่านั้น หนังสือกลับเลือกที่จะนำเสนอภาพชีวิตและช่วงวัยที่มีทั้งผ่อนคลายและตึงเครียดของเด็ก ๆ ม. 6 มากกว่า วัยที่สามารถกินข้าวกับนมข้นหวานและวัยที่สามารถเอาเสื้อไปคลุมหัวเพื่อนแล้วรุมตี มันเป็นวัยที่ไม่สามารถกลับมาอีก

สิ่งหนึ่งที่น่ายกย่องคนทำหนังสือเรื่องนี้ อยู่ตรงการคัดสรรชีวิตของเด็กแต่ละคนมาแบบพอดี ๆ ให้เห็นด้านที่น่าสนใจคนละนิดละหน่อย แต่ก็ครอบคลุม ทั้งเปอร์, บิ๊กโซว์, โป๊ท และ ลุง ต่างก็มี “ช่วงเวลาสำคัญ” ในหนังสือของตัวเอง

โดยเฉพาะหนุ่มคนสุดท้าย - ลุง ผมชอบที่หนังสือให้พื้นที่กับเขาไม่มากนัก แต่เราก็ได้เห็น ว่าเด็กหนุ่มไม่ใช่คนเคร่งเครียดจริงจัง อันที่จริง เขาเป็นสุดยอดของความมั่วฉ่ำและหน้ามึน เขาอยากเรียนแพทย์ (เชื่อว่าเขาคงอยากเรียนจริง ๆ) แต่ต้นทุนดูห่างไกล (แทบไม่มีด้วยซ้ำ) ลงท้ายแล้ว ลุงก็ลงเรียนคณะนิเทศศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนยอดนิยมอย่างเอหาและไม่มีอะไร

ถ้าจะมีใครสักคนลุกขึ้นตบหน้าระบบการศึกษาที่บ้านเรา ก็ต้องเป็นลุงนี่แหละ...

## 2. การปรากฏตัวของนักแสดงในสื่อโทรทัศน์

สื่อ: สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 / รายการ 07 ไซว์  
 เวลาในการนำเสนอ: 18 กุมภาพันธ์ 2550  
 (ระหว่างภาพยนตร์เข้าฉายในสัปดาห์ที่ 2)

(ตัวอย่างข่าวจากสื่อออนไลน์)

พบน้าเจ้าของเพลงดัง ฟังเพลงเพราะ จากหนุ่ม ๆ Final Score ใน “07ไซว์” 18.2.2007

คุณเคยฟัง เพลงหมี่แพนด้า, เพลงศาลาพักใจ เพลงฮิตที่เขาร้องกันได้ที่บ้านหัวเมือง แล้วรู้สึกอยากเห็นหน้าน้าร้องมั๊ย? ถ้าอยากเห็น อย่าพลาด รายการ “07 ไซว์” วันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์นี้ เพราะเหล่าน้าเจ้าของเพลงเพราะจะมารวมตัวกัน มาฟังเพลงเพราะจากเจ้าของเสียงตัวจริง ทั้ง ไฮโร, วงเสตมป์ และมาร่วมลุ้นชีวิตเด็ก เอ็นฯ ไปกับ 4 หนุ่ม เปอร์ - สุวิกรม อัมระนันท์, โป๊ท - สราวุธ ปัญญา ริระ, ลุง - วรภัทร์ จิตต์แก้ว, Bigshow - กิตติพงศ์ วิจิตรจรัสกุล จากภาพยนตร์ดัง “Final score”

ติดตามชมทุกความสนุก และเสียงเพลงหวานรับเดือนแห่งความรักได้ในรายการ “07 ไซว์” วันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์นี้ เวลา 15.45 น. ทางช่อง 7

ที่มา : พบน้าเจ้าของเพลงดัง ฟังเพลงเพราะ จากหนุ่ม ๆ Final score ใน “07ไซว์”

<<http://www.jsl.co.th/minisite/index.php?tv=0001&sec=highlight&highlight=3030&page=2>>

## 3. การจัดงานแถลงข่าวโดยแผนกประชาสัมพันธ์

งานแถลงข่าว Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์



งานแถลงข่าวเพื่อร่วมประเดิมเปิดสนามสอบภาพยนตร์ “Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์” ได้จัดไปเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม ที่ผ่านมา ภาพยนตร์จากความคิดของ “จิระ มะลิกุล”

กับเรื่องราวชีวิตจริงยิ่งกว่าจริง ที่ตามถ่ายชีวิตเด็กเอ็นท์ตลอดระยะเวลา 365 วัน โดยทีมงานและผู้กำกับ ต้องทำงานตลอด 1 ปี แบบไม่มีวันหยุดจน เก่ง ถึงกับต้องดื่มน้ำสาบานกับทีมงานของเรื่องนี้ ซึ่งมีทั้งหมดแค่ 5 คนว่าทุกคนห้ามลาออกเลยทีเดียว

ทีมงานกันที่พิธีกร “กนก รัตน์วงศ์สกุล” เชิญชวนทุกท่านชมวีทีอาร์มิวสิกวิดีโอเพลงประกอบภาพยนตร์ “วัน เดือน ปี” จากนั้นจึงได้แนะนำตัวแทนผู้ผ่านสมรภูมิการเอ็นทรานซ์มาแล้ว ได้แก่ “เต็ด - ยุทธนา บุญอ้อม” เด็กเอ็นท์ปี 29 “โหน่ง - วงศ์ทรง ชัยณรงค์สิงห์” เด็กเอ็นท์ปี 30 “ป๊อด - ธนชัย อุชชิน” หรือ “ป๊อด - โมเดิร์น ด็อก” เด็กเอ็นท์ปี 33

รวมไปถึงกลุ่มนักแสดงวัยรุ่นจากภาพยนตร์ Seasons Change หรือ เพราะอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย “พลุ - เฉลิมพล ตันต์พิสุทธิ์” เด็กเอ็นท์ปี 49 “ต่าย - ชุติมา ทีปะนาถ” เด็กเอ็นท์ปี 50 “ว่าน - รัชช สุระจรัส” เด็กเอ็นท์ปี 52 ซึ่งทั้งหมดก็มาร่วมพูดคุยถึงประสบการณ์ในช่วงเอ็นทรานซ์ที่ผ่านมา ขณะที่ ต่าย และ ว่าน นั้นมาบอกกล่าวถึงการเตรียมตัวเอ็นทรานซ์ของตนเองเช่นกัน

ทั้งนี้ เต็ด ได้สรุปชีวิตของเด็กเตรียมเอ็นท์ให้ได้ฟังกันว่า “ผมว่าเป็นปีที่ลำบากมากที่สุดครั้งหนึ่งของการเป็นมนุษย์เรา คือการอยู่ ม.6 เป็นปีที่โตที่สุดในระดับชั้นมัธยม ดังนั้นอะไรที่เราเคยทำไม่ได้ตอน ม.1 - ม.5 พอ ม.6 จะทำได้หมด กิจกรรมเราก็จะเป็นระดับหัวหน้าชมรม แต่ในขณะเดียวกันเรายังต้องอ่านหนังสือเตรียมเอ็นทรานซ์ แล้วความที่เราสนิทกับเพื่อนมา 6 ปีเนี่ย อะไรที่ฮา ๆ เฮ ๆ สนุกสนาน ก็จะมีมากที่สุดในตอนปีที่ 6 นี้ เลยเป็นปีที่ลำบากมาก เพราะต้องดูแลชีวิตทั้งสองฝั่งให้บาลานซ์กัน”

ถึงช่วงพบกับผู้เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ตัวจริง ได้แก่ “แอน - ไสริยา นาคะวรรณ” ผู้กำกับสาวร่างเล็กแต่ฮึด เด็กเอ็นท์ปี 37 “หมู - อนุรักษ์ คงทา” ช่างภาพผู้มีกล้องอยู่บนป่าตลอด 365 วัน เด็กเอ็นท์ ปี 41 “เปอริ - สุวิกรม อัมระนันท์” เด็กเอ็นท์ปี 49 ซึ่งชีวิตจริงของเขาตลอด 1 ปี ได้ถูกถ่ายทอดลงบนจอภาพยนตร์ และสุดท้าย “ดวงพร อัมระนันท์” คุณแม่ของน้องเปอริ ผู้ยินยอมให้มีกล้องตามไปถ่ายทำได้ถึงในบ้าน

คำถามแรกที่หลายคนสงสัยว่าทำไมคุณแม่ถึงยินยอมให้ลูกชายร่วมทำงานครั้งนี้ ก็มีคำตอบว่า “ทีมงานเข้ามาติดต่อลูกแล้วก็ตามไปที่โรงเรียน ตอนนั้นเปอริก็ไปเล่นคอนเสิร์ตดนตรีไทย ก็บอกให้เค้าระวังว่าสมัยนี้อาจจะถูกหลอกได้ แต่พอน้องเปอริได้รับเลือกจากเด็ก 6 - 7 คน เค้าก็มาถามว่าคุณแม่จะยินยอมมั้ยที่จะถูกติดตาม เราก็คิดว่าเด็กพวกนี้เป็นเด็กรุ่นใหม่ที่กำลังจะทำงาน ถ้าเราไปปิดโอกาสเค้า เค้าก็ไม่มีโอกาสที่จะนำเสนอ มองในแง่สนับสนุนคนรุ่นใหม่ค่ะ เราก็เลยให้โอกาส”

มาที่ฝ่ายผู้กำกับบ้าง แอน ก็มีคำตอบเช่นกันว่าเหตุใดจึงเลือกชีวิตของ น้องเปอร์ มาบอกเล่าลงบนแผ่นฟิล์ม “ตอนที่เข้าไปคุยกับเปอร์เราก็มีซ้อยส์เด็กคนอื่นอยู่แล้ว ไม่ได้มีเปอร์คนเดียวที่ทีมงานสนใจ แต่พอยิ่งเข้าไปคุย ยิ่งทำความรู้จัก เราก็รู้สึกที่เปอร์นี่จะสามารถที่จะตามติดได้ตลอด 365 วันจริง ๆ เพราะแต่ละวันนี้เค้าจะมีเรื่องแต่ละเรื่องมาไม่เหมือนกัน อย่างตอนช่วงแรก ๆ ที่เราไปถ่ายก็จะมีกหัก อะไรแบบนี้ ซึ่งก็จะมาปรึกษาพี่หนูว่ายังไงดี เลยเป็นความสนิทสนม และรู้สึกว่าจะต้องเป็นเด็กคนนี้นะ แล้วเปอร์จะเป็นเด็กที่ธรรมชาติไม่กลัวกล้อง คือถ้าพี่อยู่ผมจะทำแบบนี้ และถึงพี่ไม่อยู่ผมก็จะทำแบบนี้ค่ะ”

ปิดท้ายงานกันที่เวทีอาร์มิวสิกวิดีโอเพลงประกอบภาพยนตร์ “กันและกัน” รวมทั้งตัวอย่างภาพยนตร์ ซึ่งเปิดให้ผู้มาร่วมงานได้ชมกันด้วย ส่วนภาพยนตร์ของจริงแบบเต็ม ๆ นั้น Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ ก็จะมาประกาศผลกัน 1 กุมภาพันธ์ ปีหน้า



ยุทธนา บุญอ้อม



ธนชัย อุชชิน



วงศ์ทง ชัยณรงค์สิงห์

#### 4. การส่งเสริมทางการขายผ่านกิจกรรมชิงบัตรชมภาพยนตร์

ในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับภาพยนตร์สารคดีเรื่อง Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ นอกจากรูปแบบที่ได้ยกตัวอย่างและกล่าวถึงไปแล้วในข้างต้น ทีมงานด้านการสื่อสารทางการตลาดร่วมกับ [www.yenta4.com](http://www.yenta4.com) นำกิจกรรมชิงบัตรชมภาพยนตร์

ส่งเสริมทางการผ่านมาใช้ร่วมกันดังตัวอย่างที่นำมาจาก [www.yenta4.com](http://www.yenta4.com) ดังต่อไปนี้ ... เรื่องราวการแข่งขันครั้งยิ่งใหญ่ อีกครั้งหนึ่งในชีวิต ที่สังคมเป็นคนสร้างค่านิยม มหาวิทยาลัยรัฐฯ เป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จ มาติดตามชีวิตเด็กเอ็นท์ กันเลยนะจ๊ะ

แต่เพื่อน ๆ สมาชิกเอ็นตาไฟ สามารถเข้ามาร่วมลุ้นบัตรชมภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เลยฟรี ๆ เลยจ้า เพียงเพื่อนร่วมตอบคำถามง่าย ๆ ว่า

- นักแสดงนำภาพยนตร์เรื่องนี้ มีใครบ้างจ๊ะ

- เพื่อน ๆ ที่เคยผ่านหรือยังไม่เคยผ่านการเอ็นทรานซ์มาก่อน เพื่อน ๆ ได้เลือกหรือคิดจะเลือกคณะอะไร ที่ไหน เพราะอะไรจะ

หากเพื่อน ๆ ตอบถูกโดนใจที่มงาน ก็รับของรางวัลไปเลยเป็น บัตรชมภาพยนตร์เรื่อง Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ จำนวน 25 รางวัล ๆ ละ 2 ที่นั่ง รอบ 20.00 วันที่ 29 มกราคม 2550 ณ โรงภาพยนตร์ Century อนุสาวรีย์

หมดเขตร่วมสนุกและประกาศผลวันที่ 26 มกราคม 2550

# ๓๓๕

สนับสนุนโดย

ที่มา <[http://www.yenta4.com/webboard/viewtopic.php?cate\\_id=90&post\\_id=287453](http://www.yenta4.com/webboard/viewtopic.php?cate_id=90&post_id=287453)>

## 5. เว็บไซต์ทางการของภาพยนตร์สารคดีเรื่อง Final Score 365 วัน ตามติดชีวิตเด็กเอ็นท์ (Official Website) “www.finalscorethemovie.com”

